

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 21. Quàm ipsi firmiter inhæserit affectus Ancillæ Domini, ac de
admirandis rebus, quæ evenerunt, concernentes quendam annulum,
quem fecit cum hoc titulo Ancillæ, deque nonnullis pœnis, quas ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

dicebámque illi: quomodo & quare id ita fecisset, cum ego sim ipsius ancilla, ac usq; indigna tali gratiá: & quòd jam sciret Divina Majestas, se aliás mihi aliá occasione præstitisse aliam huic similem gratiam. Et Dominus respondit: Primum, quod ais, bene subsistit: ad secundum autè respondeo; gratiam, tibi tunc à me collatam fuisse diversam ab ista, quam tibi modò confero. Quia prior fuit quasi dispositio, & præparatio pro hac, quam tibi nunc præstiti. Dum ità loquerer cum Domino, verti oculos animæ ex Divina ipsius inspiratione, ac vidi quàm clarissimè ac singularissimè ab ipso illuminata, in meo digito illum mysticum anulum, quem ei Divina Majestas inseruerat, quia ipsum hæcenus specialiter non videram. Erat combinatus ex particulis purissimi auri, quibus interferebantur aliæ coloris crystallini, & in his erant mysticè expressa præcipua mysteria Passionis Christi JESU Domini Nostri, cum mysterio Sanctissimæ ipsius Incarnationis, omnia verò sculpta cœlesti vivacitate, ut illuminarent animam, ac deducerent in eorum cognitionem, atque ad specialem erga illa excitarent affectum. Visio istius annuli in ea forma, duravit multis diebus, fuitque per frequens, ac tam clara, ut quodãmodo erubescerem, quòd potita essem tantâ gratiâ; adeoque metuerem, nè illum viderem oculis corporeis (quia nollem, si id DEO placeret, similes visiones, eò quòd non sint admodum securæ) ut propterea habuerim aliquot diebus manum coopertam strophio. Hic mysticus annulus quasi penetrabat & ingrediebatur intrâ digitum intortus, ac infixus, palmam versus, magis tamen eminebat in superiore digiti parte. Videbam illum

multis diebus propè semper, deinde non nisi interdum, per intervalla.

§. III.

Hoc est arcanum opus, quod Divina Majestas in sua famula peregit, dignum admiratione. Quis non miretur illud iter ad tam remotum locum, quo significabatur, quàm esset remota à mundo? elegantissimum illud templum & altare, ubi celebranda erant ista nuptia, resonante tam Divinâ musicâ comm testibus adeo omni exceptione majoribus, cum adfuerit etiam Regina Angelorum, Mater Sponsi, & Sanctus Josephus, ejus Sponsus? Eum honorem ipsi ab illis exhibitum dum illi occurrerunt, & ipsam collocaverunt in sede, stipantes illam utrinque tanquam Sponsam sui Filij? illum adventum ipsiusmet Christi JESU DEI & Hominis, cum tam illustri comitatu, ad celebrandum hunc actum; & quòd ille ipse inseruerit ejus digito anulum? Somnum illum tam admirandum dormientis inclinato capite super genu sui dilecti, adjumentis creaturas, nè illam suscitarent, illis verbis Cantorum: Adjuro vos Filix Jerusalem, nè suscitetis, neque evigilare faciatis dilectum, quoadusque ipsa velit? Visionem illam tantarum rerum in mptu, ità ut dum eo somno dormiret, cor ipsius vigilaret? illum mysticum anulum, cum sua tam cœlesti sculptura, plena tam Divinis mysterijs? Ego tamen non minus obstupesco profundam animi demissionem, quam ipsa in his omnibus exhibebat, eò quòd eam quasi puduerit acceptare tantum favorem, quòd, dum dulcis ipsius Sponsus illam compellaret tam admirabili titulo Sponsæ, ei firmissimè inhæserit nomen ancilla, quod mox commemorabimus.

CAPUT XXI.

Quàm ipsi firmiter inhæserit affectus Ancillæ Domini, ac de admirandis rebus, quæ evenerunt, concernentes quendam anulum, quem fecit cum hoc titulo Ancillæ, deque nonnullis pœnis, quas subivit, ob leves tum admissas culpas.

Post-

Postquam in anima Marina de Escobar impressus fuisset ille affectus Ancille Domini, quemadmodum aperuit in precedenti capite, perseverabat semper cum ingentis ardore in ipsius corde, adeo ut conciperet desiderium efformandi cuiusdam annuli, e jusdemque gestandi in digito, insculptis in illo istis verbis: Ancilla JESU Christi, mei Domini; quod tamen ipsa parvi faciebat, eò quòd vehementer fuerit aversa à singularitatibus, dicebaturque sibi ipsi, ut scriberet has literas in corde, hoc enim esse perfectius. Interea fuit quodam die aliquomodo à DEO illuminata, ut id faceret; & quia nihilominus adhuc reluctabatur, interrogavit me, essetne sibi id faciendum, & ego annui, eò quòd illa verba essent excitationis affectum cordis, neque ullus hoc esset visurus, cum semper sit affixa lecto. Fuit ergo fieri anulum referentem dicta verba, & inseruit illum digito, in quo erat mysticus annulus, ita ut se invicem non impedirent, quia iste latebat quasi intra digitum, ille vero ipsum circumdabat extime. Atque ista occasione illi acciderunt quedam prorsus admiranda.

S. I.

DUm agerem, inquit illa, quodam die cum Domino, nihil penitus cogitans de gratia, quam mihi erat præstiturus, converti ex ipsius inspiratione oculos animæ ad unam partem, ac vidi Christum JESUM Dominum Nostrum, sedentem in splendido throno, adstantibus ipsi multis Beatis spiritibus, & postquam illum fuisset intuita, cum eo affectu, quem mea anima conceperat, Ancillæ Domini, obtenta nuperâ illâ misericordiâ, dixi illi statim: Bonum meum, ac Domine mi, ego sum tua Ancilla, suscipe me, & habe me pro tali, quia id mihi sufficit, & quidem abundè. Hæc & alia in hunc modum illi dicebam. Quia tamen mihi videbatur, servos à suis Dominis parùm amari, & minùs curari, maximè quando sunt malæ indolis, fures, & fugitivi, qualem ego me esse existimabam, quamvis Dominus, quem ego habe-

bam, non esset instar Dominorum, qui habent tales servos, ideò mea anima secretissimè optabat, ut illi Dominus responderet, quòd sit ipsius amica, vel aliquid tale. Nihilominus repetebam prædictum titulum Ancillæ, tametsi cum dolore & confusione, quòd tenerer desiderio audiendi vel aliud responsum. Sed Dominus qui utriusque intelligebat, respondit quodammodo ænigmaticè, & quasi nollet clarè explicare suam voluntatem: *Ego accepto quod dicis, & habeo te eo loco, quo haberi desideras.* Interea conplexi illos sanctos Angelos, qui stabant corà Domino, ponentes in præparato loco admirabiliter quandam elegantem & pretiosam pelvim, seu scutellâ grandem crystallinam splendidissimam, & vidi, quòd unus sanctus Angelus ex duobus majoribus meis Custodibus, teneret inter extremitates duorum digitorum suæ manûs anulum, quem feceram ac inferueram meo digito, cum inscriptione: *Ancilla JESU Christi, mei Domini.* Hic autem Sanctus Angelus illum tradidit alteri, qui erat vicinior Divinæ Majestati, & iste ipsū apprehendit eodem modo, quo illum tenuerat prior, deditque Angelo Majori, stanti juxta Christum Dominum, atque ille anulum creptum extremitatibus suorum digitorum posuit in medio istius admirandæ pelvis. Ego obstupefacta, & quasi confusa, quòd spectarem tale mysterium, siquidem mihi videbatur esse res valde extraordinaria, videre ibi anulum, quem ego advertebam in meo digito, dicebam in secreto meæ animæ: *DEUS mi, & Domine mi, quid hoc erit? Cùm iste annulus sit hic in meo digito, quomodo est ibi in illa pelvi? & incitata ab hoc affectu, tetigi extremitate alterius digiti locum ac digitum, ubi ego posueram illum anulum. Non assignarem certa indicia, fueritne ibi, an non, quamvis multò magis propendeam in id, quòd fuerit. Videns Dominus quòd feceram, ostendit sibi id displicere, neque se probavisse, quòd voluerim explorare & scire, atque hoc modo experiri, essetne verum, an non, dictū mysterium. Unde quasi me graviter reprehendens, mihi dixit: Virtus illius, substan-*

stantia, & valor hic est: si verò aliquid modo habes in tuo digito, est instar umbræ, & accidentium ipsius. Fui valde afflictæ, anxia, & confusa, dum hoc audirem: Divina autem Majestas dedit subito tres benedictiones illi annulo, qui erat in pelvi, & acceptum suâ sacratissimâ manu tradidit Angelo, à quo ibi fuerat positus, & hic illum porrexit alteri Minori, iste verò Angelo meo Custodi eo modo, quo ipsum tulerat ad Dominum: atque Angelus meus Custos illū inseruit meo digito, sicut prius insertum habueram. Hoc peracto, postquam Angeli inde abstulissent eum apparatus, & dictam pelvim, dixerunt mihi sancti Angeli mei Custodes: Agedum soror, dispone te & præpara pro aliqua misericordiâ, quam acceptura es à Domino. Ego hoc audiendo fui turbata, quia ob ea, quæ acciderant, timebam; videns tamen id velle Dominum, consensî, ac dixi ipsis; ut adimpleretur in me DEI voluntas; hæc enim erat dispositio, quam à me petebant sancti Angeli: à quibus statim meâ animâ, quæ erat in ecstasi, fuit ducta ad quandam altissimum & cœlestem locum, ad conspectum Divinæ Majestatis, ubi intellexi, ex Divina ejusdem dispositione, magna & mirabilia de ipsius omnipotentia, & natura Divina. Vidi etiam sanctissimam Virginem Dominam nostram, & innumerabiles Angelos, assidentes Divinæ Majestati, etsi illius conspectu non potuerim frui, neque Virginis sacratissimæ, eò quod mihi parum pro eo concederetur spatij; tamen cum eos intuerer, vidi propè me, ad meam sinistram manum, stantem Christum Dominum, conspicuum magnâ & supremâ majestate, qualiter illum hæcenus nunquam videram: aspexi ipsum reverenter, & Divina Majestas non me intuebatur, sed sanctos Angelos, qui me illuc perduxerant, & optime illum intellexerant, ideoque me mulctaverunt penâ, quæ mihi satis bonâ afflictionem ac dolorem attulit, ac deinde reposuerunt in meo loco, ubi mihi reddita, me reperi fatigatam, lassam, & contractam. Postquam diu quievissim, solatus est me Dominus, mitigavitque eum dolorem, atque contractionem, quam sentie-

runt membra corporis, dicens mihi, & significans modo quodam, aliquantum suavi, & blando, sibi displicuisse defectum, quem commiseram, dum volui eo modo habere indicium, ut scirem & explorarem, essentne veræ, an non, misericordiæ, quas Divina Majestas mihi exhibebat, & hanc fuisse culpam, quâ promerita fuerim penam, quæ mihi erat inflata. Hinc cepi plus solatij, etiamsi verè non recorder, me fuisse à Domino reprehensam ob alios speciales defectus, propter quos cognoverim in ejus Majestate tale genus displicentiæ & aversionis. Ipse sit benedictus in æternum, qui me tolerat.

In hac visione bene advertendum est, quod volens Dominus castigare istum exiguum defectum sue famulæ, tanquam benignus Pater, assumpsit pro exequutoribus, non demones, sed ipsosmet illius sanctos Angelos; qui cum agnoscerent, omnia cedere in bonum hujus sue sororis, quando illi dixerunt, ut se præpararet pro magna misericordiâ, quam DEUS ipsi esset exhibiturus, intellexerunt nomine misericordiæ, non tantum visionem rerum cœlestium, sed etiam dolorem istius punitionis, juxta illud dictum Davidis, quod DEUS Dominus noster propitium se exhibuerit Moysi, & Aaroni, ulciscendo eorum peccata.

§. II.

Admirabilius tamen est, magisque stupendum, quod illi, quoad hoc, evenit aliquando post. Quodam die, ait, Angeli à me petiverunt istum annulum, quem habebam in meo digito. Ego, ut sum timida in his rebus extraordinarijs, reculavi illum dare: post paucos abhinc dies iterum à me postulaverunt, & similiter abnuî. Dixerunt verò mihi, id velle Dominum DEUM, & jubere; atque tunc ego, nesciens quomodo, deposui annulum ex digito, & tenui illum in mea manu, unde ipsum sustulerunt sancti Angeli, inceperuntque fabricare alium illi similem perelegantem, & ex metallo quodam pretiosissimo: quod ego videns, converti me ad Christum Dominum, qui aderat, & incepillum quam instantissime obsecrare mo-

re meo, per ipsius bonitatem, per ejus pretiosissimum sanguinem, perque multos alios titulos, quos allegabam, ut me illuminaret, ne deciperer, utque cognoscerem ipsius veritates, & illum amarem, omnibus meis viribus. Angeli, postquam perfecissent suum annulum, tulerunt illum ad Christum Dominum, cui ipse bene precatus est, & illi eum statim voluerunt inferere digito, in quo solebat esse alter. Quamvis autem ego multum resisterem, Angeli ipso facto id præstiterunt, & meo illum digito inseruerunt. Post aliquantum deinde temporis mihi ipsum abstulerunt, dicentes se eum velle servare in thesauro, ubi erant alia deposita; & restituerunt mihi meum annulum visibilem, quem prius habueram. Hæc omnia me vehementer angebant, & Angelus me reprehendebat ob istum adeo anxium timorem, quem habebam. Sed ego non cessabam recurrere ad Christum Dominum, petendo ab ipso instantissimè lumen, uti consueveram, donec mihi Divina Majestas dixisset. Quare turbaris, & affligeris propter ista miracula? Animadvertite esse mea, sicut vides. Et verò non est aliter; non obstantibus enim his timoribus, qui oriuntur ex mea natura, usque adeo meticulosa, & verecunda, tam clarè video, ista fieri à DEO, ut non possum hac de re dubitare, absque magno scrupulo.

Octiduo post, ipso festo Sancti Michaelis Archangeli, cum infirma decumberem in lecto, & vigilarem in DEI præsentia, audi in cælo celebrari magnum festum ac solennitatem; & vidi cives cæli, splendentes instar ardentissimorum ignium. Extimui propterea, & simulavi me id non audire. Sed Angeli, qui mihi adstabant, animadvertentes istum timorem, abripuerunt me in spiritu, tuleruntque ad cælum, ubi agebatur illud solenne festum. Eram ibi valde verecunda atque confusa, & circumspiciens, vidi quendam sumptuosum maximum thronum, ac in eo coronam pretiosissimam, quæ ante paucos dies mihi fuerat ostensa, super coronam autem erat annulus, quem fabricaverunt Angeli, cum suo titulo, qui erat iste: *Ancilla JESU*

Christi, mei Domini. Deinde statim fuit instituta supplicatio, in qua procedebat gloriosus Princeps Sanctus Michael, mirum in modum speciosus, cinctus innumerabilibus Angelis, & in sua manu tenebat baculum, cui erant inscripta hæc verba grandibus literis: **QVIS, UT DEUS?** Tum accepit quidam Angelus illum annulum, deditque ipsum gloriosissimo Principi, qui eum posuit in extremitate sui digiti, intuitusque me, ita, cæteris Angelis audientibus, dixit: Hoc est insigne illius creaturæ: postquam enim illi DEUS Dominus Noster talem gratiam præstiterat, ut celebraret eum ipsa desponsatione tam gratiosam, pervasit intime illius animam spiritus Ancillæ Domini, seque talem reputavit. Ego id audiens erubecebam, & confundebar vehementer. Processio obivit illam supernam aulam, donec reverteretur ad locum, ubi fuit cœpta; & eâ finita, restituit Sanctus Archangelus annulum Angelo, à quo illi fuerat datus, cæteri verò me reduxerunt ad meum locum. *Hoc modò DEUS honorat humiles, assumens pro instrumento istius honoris Principem suæ Ecclesiæ Sanctum Michaelem, cujus nomen significat titulus inscriptus ejusdem baculo: QVIS UT DEUS? Cujus veritatem experiantur illi, qui in spiritu humilitatis se reputant esse ipsius mancipia, atque, ut sunt fideles, gloriantur, se esse illi subditos, ac subiectos in omnibus.*

§. III.

Alias mihi accidit, ut dum haberem in meis digitis aliquos annulos cum inscriptione: *Ancilla JESU Christi, Domini Nostri*; Divina Majestas mihi cum imperio dixerit: *Aufer istos annulos ex digitis, & pone illos hic supra lectum;* quod ego feci in momento, absque tergiversatione, & statim venerunt quidam Angeli, qui eos impositos, in quandam quasi arculam clausam, tulerunt ad Christum Dominum, qui accipiens annulos, inseruit illos suis digitis, eosdemque detractos benedixit, ac reposuit in dicta arcula. Tum vidi, quomodo Angeli portaverint arculam ad cælestem Jerusalem, collocaverintque

que ipsam ante sacratissimam Virginem, quæ apprehensos à se annulos, ex reverentia erga Dominum, à quo fuerant attackti, est venerata, & applicuit suis oculis, ac deinde reposuit, ubi prius fuerant, redeuntibus Angelis ad priorem locum, in quo erat Christus Dominus. Fui passà statim ecstasim, & quando ad me redij, reperi tres annulos supra lectum, ubi illos collocaveram, quos accepi ac inserui meis digitis, sicut antea, admirans Divinum agendi modum.

Aliàs in Februario Anni 1618. dum agerem cum Domino, valde oppressa doloribus, dixit mihi: Surge, Marina, & cum

non possem, appropinquavit mihi, ac dixit: Apprehende istam vestem, & surge; surrexi, & prostravi me coram illo; ipse verò mihi denuò dixit: surge; & confestim vidi, quòd haberet in suis manibus duos annulos, quos ego gesto in digitis, cum illa inscriptione: *Ancilla JESU Christi Domini nostri*; statimque ipsos Divina Majestas inseruit meis digitis, dicendo: Plurimum mihi placet iste affectus Ancillæ meæ; ego te assumo pro tali, ideòque tibi ipsemet infero istos annulos, ex eo enim, quòd attigerint meas manus, amplius illos æstimabis.

☉* * * ☉

CAPVT XXII.

Quomodo illi Christus Dominus, ac Sanctissima ipsius Mater, monstraverint sanctitatem gloriosi S. Dominici, cum adhuc esset puer, ut ei bene afficeretur: & Sanctus illam deinceps inceperit invisere, procurando, ut esset addicta ipsius Religiosis.

Volebat Christus Dominus, & Sanctissima ipsius Mater, ut famula ipsius magis esset addicta glorioso Sancto Dominico, propter ingens bonum, quod inde esset proventurum illi, & alijs; utque eam redderent ipsi bene posthac affectam, ostenderunt ipsum illi in ætate puerili, eà conspicuum sanctitate, quã tunc erit præditus, quemadmodum ei etiam fuit manifestata. Sanctorum Joannis Baptiste & Bonaventuræ sanctitas, quã in teneris annis eminuerunt, qualem non semper est reperire in alijs sanctis. sic igitur ipsi ait:

§. I.

Dum quodam die cum DEO agerem, amando illum omnibus viribus meis, & aliunde affligerer ac angerer quibusdam rebus, quæ sulcibat diabolus; vidi Christum JESUM Dominum nostrum, qui mihi comparens tenebat

manu quendam parvum puerum, circiter bimulum. Videbatur mihi id mirabile, & ambigebam, quidnam esse posset; nec volebam aspicere puerum, sed Christum Dominum; qui animadversã meã hæsitacione, dissimulavit aliquamdiu meum factum, & paulò post iterum præbuit illum puerum intuendum oculis animæ, adeò ut non possem satiari ipsius aspectu. Vidi autem, esse puerum sanctum, & speciosissimum, indutum vesticulis candidissimis, instar nivis, quarum tela cilicina erat delicatissima & pretiosissima. Plurimum mihi gratulabar, quòd ipsum viderem, nec ab illo poteram avertere oculos: sed nesciebam, quis esset. Paulò post mihi dixit Dominus: Noveris, hunc parvulum, què, ut vides, teneo manu, esse Dominicum, qualis fuit puer in ea ætate, ut cognoscas in isto puero magnam sanctitatem & puritatem, quæ animæ ipsius inerat, & quam propterea meritò illum amaverim, bene illi voluerim, ipsumque protexerim. Et subito, singulariter à Divina Majestate illu-

○ 2